

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 12, 2012

Nummer 12, 2012

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2012:BY2156](#) 30-10-2012

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2012:BY1167](#) 16-10-2012

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2012:BY1150](#) 11-10-2012

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2012:BY0247](#) 18-07-2012

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2012:BX9525](#) 21-03-2012

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBALM:2012:BY1191](#) 24-10-2012

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBUTR:2012:BY1282](#) 17-10-2012

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBALK:2012:BY1655](#) 26-09-2012

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBASS:2012:BY0927](#) 04-07-2012

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Wanneer is voldaan aan de voorwaarde van verzorging en opvoeding gedurende ten minste een jaar?

In geschil is de adoptie van de minderjarige. De minderjarige is onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst. Aanvankelijk is de minderjarige in een pleeggezin geplaatst en later in een open groep. Op dat moment fungeerde het eerdere pleeggezin als weekendpleeggezin. In 2010 is de minderjarige gesloten geplaatst. Omdat het pleeggezin waar de minderjarige aanvankelijk in het weekend verbleef, aangaf niet langer als weekendpleeggezin te kunnen blijven fungeren, is deze taak overgenomen door een nieuw pleeggezin. Deze taak is geformaliseerd door een indicatie en een pleegcontract van 20 mei 2010. In maart 2011 heeft de stichting de indicatie ingetrokken, het pleegcontract beëindigd en zijn alle contacten tussen de minderjarige en het pleeggezin, hierna appellanten, stopgezet.

Appellanten hebben vervolgens verzocht om de adoptie van de minderjarige door hen uit te spreken. De Rechtbank 's-Hertogenbosch heeft dit verzoek afgewezen.

In hoger beroep overweegt het hof als volgt. De stichting heeft ter zitting onweersproken gesteld dat de context waarin de contacten plaatsvonden, bedoeld waren om een sociaal netwerk voor de minderjarige te creëren waarop de minderjarige eens in de zoveel tijd kon terugvallen. De stichting heeft onweersproken gesteld dat dit destijds ook als zodanig met appellanten is besproken. Het eerste weekendcontact vond plaats in het weekend van 24 mei 2010. Dit vond aanvankelijk eenmaal per drie weken plaats en later eenmaal per twee weken. Tweemaal heeft een vakantie van een week plaatsgevonden. Eenmaal een vakantie van twee weken. Gelet op het voorgaande is aan de wettelijke voorwaarde van verzorging en opvoeding gedurende ten minste één jaar niet voldaan. De verzorging en opvoeding, onder verantwoordelijkheid van de stichting, lag elders. Het hof gaat voorbij aan de stelling dat sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking nu dit niet als voorwaarde voor adoptie in de wet is opgenomen. Bovendien kan, ook met het bestaan van een nauwe persoonlijke betrekking, niet voorbij worden gegaan aan de in de wet gestelde voorwaarden voor adoptie. Aan artikel 8 EVRM kan geen recht op adoptie worden ontleend.

Op grond van het voorgaande bekrachtigt het hof de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-10-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2012:BY1167

Zaaknummer: HV 200.104.425

Wetsartikelen: 1:228 BW

RECHTSPRAAK

Geen sprake van behoefte meerderjarige studerende zoon. Geen verplichting van ouders een uitkering te verstrekken om meerderjarig kind in staat te stellen studie te voltooien

Uit het huwelijk tussen vader en moeder is de zoon geboren. De zoon is inmiddels ouder dan eenentwintig jaar, hij studeert en woont bij de moeder. De vader en de moeder hebben de gevolgen van hun echtscheiding geregeld in een echtscheidingsconvenant.

De zoon heeft in eerste aanleg verzocht om de door de vader te betalen bijdrage in de kosten van zijn levensonderhoud en studie vast te stellen op € 419,39 per maand. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank met ingang van 4 november 2011 de bijdrage van de vader in de kosten van levensonderhoud en studie van de zoon, vastgesteld op een bedrag van € 363 per maand.

De vader is hiervan in hoger beroep gekomen. De vader voert onder meer aan dat er geen sprake is van behoefte van de zoon in de zin van artikel 1:392 BW. Het hof overweegt hierover dat ingevolge artikel 1:392 lid 1 juncto lid 2 BW de verplichting tot het verstrekken van levensonderhoud van ouders aan hun kinderen van 21 jaar en ouder slechts bestaat in geval van behoefte van deze kinderen. Van behoefte in de zin van dit artikel is slechts sprake wanneer iemand onvoldoende eigen middelen heeft om te voorzien in het eigen levensonderhoud en deze ook in redelijkheid niet kan verwerven. Gesteld noch gebleken is echter dat de zoon niet in staat is door arbeid (of anderszins) in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Integendeel, de zoon heeft reeds een MBO-opleiding afgerond. Voorts nopen volgens het hof de door de rechtbank genoemde overwegingen, erop neer komende dat de zoon tot op heden geen achterstand heeft opgelopen met de studie en dat de rechtbank de keuze van de zoon om met een vervolgopleiding te starten niet onredelijk acht, niet tot de conclusie dat de zoon niet in staat is in eigen levensonderhoud te voorzien. Dat de zoon vanwege het feit dat hij voltijds een opleiding volgt geen mogelijkheid heeft om naast zijn studie te werken, maakt evenmin dat de zoon behoefte is in de zin van artikel 1:392 BW. Het hof verwijst daartoe naar de uitspraak van de Hoge Raad van 9 september 1983 (NJ 1984, 535). In deze uitspraak heeft de Hoge Raad uitdrukkelijk overwogen dat uit de geschiedenis en

totstandkoming van artikel 1:392 BW blijkt dat het niet de strekking van dit artikel is ouders te verplichten hun meerderjarige kinderen, die overigens in staat zijn door arbeid in hun levensonderhoud te voorzien, door het verstrekken van een uitkering in staat te stellen tot het volgen of voltooien van een opleiding. Het hof is van oordeel dat er in casu geen sprake is van behoefte van de zoon in de zin van artikel 1:392 lid 2 BW. De zoon heeft voorts nog aangevoerd dat een grondslag voor het betalen van een financiële bijdrage door de vader aan de zoon kan worden gevonden in het tussen de vader en de moeder gesloten convenant. De vader heeft dit betwist.

Het hof is, evenals de rechtbank, van oordeel dat noch uit de tekst noch uit de strekking van het convenant valt af te leiden dat het de bedoeling van de vader en de moeder is geweest om een voorziening te treffen voor de studiekosten van hun meerderjarige kinderen en de zoon middels een derdenbeding een zelfstandig, afdwingbaar recht op alimentatie toe te kennen na zijn 21e verjaardag. Aldus biedt het convenant naar het oordeel van het hof geen grondslag om ten laste van de vader een alimentatieverplichting jegens de zoon op te leggen. De zoon heeft eerst ter zitting nog naar voren gebracht dat sprake is van een tot rechtens afdwingbaar geworden natuurlijke verbintenis op grond waarvan de vader gehouden is een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie aan hem te verstrekken. Het hof overweegt dat, nog daargelaten de vraag of de zoon voor het eerst ter zitting naar voren mag brengen dat de grondslag voor het betalen van een bijdrage door de vader in de kosten van levensonderhoud en studie voortvloeit uit een rechtens afdwingbaar geworden natuurlijke verbintenis, de zoon dit standpunt onvoldoende feitelijk heeft onderbouwd. Zo heeft hij, behalve dat hij niet c.q. onvoldoende heeft onderbouwd op grond van welke omstandigheden in het onderhavige geval gesproken kan worden van een natuurlijke verbintenis, evenmin onderbouwd dat deze door hem gestelde natuurlijke verbintenis door een overeenkomst is omgezet in een rechtens afdwingbare verbintenis, zoals ingevolge artikel 6:5 BW is vereist. De zoon heeft weliswaar gesteld dat de vader ermee heeft ingestemd dat hij de door hem thans gevolgde HBO-opleiding ging volgen en dat de vader toezeggingen heeft gedaan dan wel verwachtingen heeft geschapen dat hij zou bijdragen in deze studiekosten, maar het hof is – gelet op de gemotiveerde betwisting door de vader – van oordeel dat de zoon deze stelling onvoldoende heeft onderbouwd, mede gelet op het vaststaande feit dat de vader nimmer een bijdrage in deze studiekosten heeft voldaan. De vader heeft naar voren gebracht dat indien en voor zover hij op basis van de bestreden beschikking inmiddels een bijdrage heeft voldaan aan de zoon, bepaald dient te worden dat – indien en voor zover het hof die beschikking vernietigt – de inmiddels door hem aan de zoon betaalde bijdrage(n) als onverschuldigd betaald door de vader kan/kunnen worden teruggevorderd.

Het hof stelt dat nu de bestreden beschikking zal worden vernietigd, de rechtsgrond komt te

ontvallen aan hetgeen eventueel reeds is voldaan. Het hof wijst dit verzoek van de vader in zoverre dan ook toe. De enkele stelling van de zoon dat hij niet in staat is eventueel ten onrechte betaalde bedragen terug te betalen kan aan dit oordeel niet afdoen. De zoon had er rekening mee moeten houden dat de bestreden beschikking vernietigd zou kunnen worden.

Het hof vernietigt de bestreden voor zover deze aan het oordeel van het hof is onderworpen, en bepaalt dat de vader hetgeen hij op grond van die beschikking aan de zoon heeft voldaan, als onverschuldigd van de zoon kan terugvorderen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-10-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2012:BY2156

Zaaknummer: HV 200.107.583

Wetsartikelen: 1:392 BW

RECHTSPRAAK

Weigering benoeming bijzondere curator

De man - zijnde de biologische vader van de minderjarige - verzoekt een bijzondere curator te benoemen op grond van artikel 1:212 BW. Het doel van dit verzoek is, dat de bijzondere curator vervolgens, namens de minderjarige, kan verzoeken de erkenning van de minderjarige door een ander te vernietigen en om verlening van vervangende toestemming tot erkenning van de minderjarige, door de man.

Naar het oordeel van de rechtbank maakt de man, door het onderhavige verzoek te doen, oneigenlijk gebruik van de bestaande wetgeving, zoals deze geldt ten aanzien van de benoeming van een bijzondere curator. De rechtbank onderbouwt dit standpunt door te stellen dat de man, op grond van de artikelen 1:204 lid 3 BW en 1:205 lid 1 BW, een eigen rechtsingang heeft om tot het doel van zijn verzoek te komen. Daarom zal de man, voor toewijzing van het onderhavige verzoek, bijkomende omstandigheden dienen aan te voeren. Het enkele feit dat de rechtbank in het kader van een beroep op artikel 1:204 BW, ambtshalve een bijzondere curator benoemt, doet aan het vorenstaande niet af. De rechtbank wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RBALK:2012:BY1655

Zaaknummer: 139751 / FA RK 12-632

Wetsartikelen: 1:212 BW, 1:204 lid 3 BW en 1:205 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Vernietiging van een erkenning op grond van misbruik van bevoegdheid

Uit de verbroken affectieve relatie van partijen is de minderjarig geboren. De vrouw geeft niet de man, maar haar toenmalige nieuwe partner toestemming om de minderjarige te erkennen. De man verzoekt deze erkenning te vernietigen, alsmede aan hem vervangende toestemming te verlenen tot erkenning van de minderjarige. De vrouw verzoekt de verzoeken van de man af te wijzen.

De rechtbank stelt voorop dat aan de man, in zijn hoedanigheid van verwekker van het kind, geen beroep toekomt op het bepaalde in artikel 1:205 BW. Het limitatieve wettelijke stelsel biedt de man derhalve geen mogelijkheden om de erkenning te vernietigen. Lezing van de parlementaire geschiedenis en vaste jurisprudentie leert echter dat aan de verwekker van een kind, dat door een ander dan de verwekker is erkend, onder omstandigheden, evengoed de mogelijkheid kan toekomen om vernietiging van de erkenning te verzoeken (Kamerstukken II 1996/1997, 24 649 en HR 12 november 2004, LJN AQ7386). Daarbij kunnen zich twee situaties voordoen.

1. De verwekker kon vervangende toestemming tot de erkenning vragen, maar heeft dit nagelaten.

In een dergelijke situatie kan de verwekker, met een beroep op misbruik van bevoegdheid, de met toestemming van de moeder gedane erkenning van het kind aantasten, indien de moeder die toestemming tot erkenning slechts heeft gegeven met het oogmerk de belangen van de verwekker te schaden. Het recht op familie- en gezinsleven (8 lid 1 EVRM) staat in dat geval in de weg om die toestemming als rechtsgeldig aan te merken.

2. De verwekker heeft niet, of niet tijdig om vervangende toestemming kunnen vragen.

In dit kader geldt een minder strikte maatstaf, namelijk, of de moeder, gelet op de onevenredigheid tussen de belangen van de verwekker bij erkenning en de daartegenover staande belangen van zichzelf, telkens met het oog op de belangen van het kind, in redelijkheid tot het verlenen van toestemming aan de andere man heeft kunnen komen.

De rechtbank concludeert dat de eerstgenoemde situatie zich voordoet. De toenmalige partner van de vrouw heeft het kind immers pas veertien maanden na de geboorte erkend. Bovendien kan erkenning ook voorafgaand aan de geboorte van het kind plaatsvinden. De vraag rijst of de vrouw, door het geven van toestemming tot erkenning aan haar toenmalige partner, misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid. De rechtbank beantwoordt die vraag bevestigend. De vrouw ontnam de man zijn aanspraak op erkenning van de minderjarige. Het belang van de man bij die erkenning, is hoofdzakelijk gelegen in het recht op omgang (artikel 1:377a BW), aangezien geen sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de man en de minderjarige. Opmerkelijk is dat de toenmalige partner van de vrouw de minderjarige heeft erkend, kort nadat de man bij de gemeente om afgifte van een uittreksel heeft verzocht, in verband met de beoogde erkenning. Omdat de gegevens van de vrouw waren voorzien van een geheimhoudingscode, werden de door de man opgevraagde gegevens pas verstrekt na zes weken. In de tussenliggende periode heeft de toenmalige partner van de vrouw het kind erkend. Dit brengt de rechtbank tot het oordeel, dat de verleende toestemming tot erkenning, geen ander doel diende dan aan de man, verwezenlijking van diens uit artikel 8 lid 1 EVRM voortvloeiende aanspraak op erkenning te onthouden. Daarmee diende de vrouw geen enkel rechtens te respecteren belang. De rechtbank vernietigt daarom de bestreden erkenning van de minderjarige.

Vervangende toestemming tot erkenning kan slechts worden verleend, indien de erkenning de belangen van de moeder, bij een ongestoorde verhouding met het kind, of de belangen van het kind, niet zou schaden en de man de verwekker is (artikel 1:204 leden 3 en 4 BW). Niet vereist is dat tussen de verwekker en het kind sprake is van family life. Als uitgangspunt heeft te gelden dat zowel het kind als de verwekker er recht op hebben, dat hun relatie rechtens wordt erkend als een familierechtelijke rechtsbetrekking. Erkenning is schadelijk voor de belangen van het kind, indien daardoor voor het kind reële risico's ontstaan dat het wordt belemmerd in een evenwichtige ontwikkeling. Omdat tussen de man en het kind nauwelijks contact heeft plaatsgevonden, verzoekt de rechtbank de Raad voor de Kinderbescherming om advies uit te brengen omtrent de mogelijke risico's van erkenning door de man. De rechtbank houdt derhalve iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 04-07-2012

ECLI: ECLI:NL:RBASS:2012:BY0927

Zaaknummer: 89352 FA RK 11-2817

Wetsartikelen: 1:205 BW, 1:204 lid 3 en 4 BW en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Erkenning onterecht geweigerd

De minderjarige is geboren uit de affectieve relatie tussen verzoekers. De man wenst de minderjarige te erkennen, zodat een familierechtelijke betrekking ontstaat tussen de man en het kind. De ambtenaar van de burgerlijke stand (hierna: de ABS) steekt daar een stokje voor, omdat de vrouw, blijkens het eerste gehoor bij de IND, in het buitenland gehuwd zou zijn met een andere man. Om aan te tonen dat zij ongehuwd is, legt de vrouw een gelegaliseerde verklaring over van de desbetreffende ambassade in Brussel, waarin staat dat de vrouw in het bedoelde land, noch op wettige wijze, noch op enige andere wijze is gehuwd. Desondanks blijft de ABS stellig in zijn overtuiging dat de vrouw op traditionele wijze in het buitenland is gehuwd en dat dit traditionele huwelijk voor erkenning vatbaar is (artikel 10:31 BW).

De rechtbank stelt voorop dat op de erkenning van de minderjarige het Nederlands recht van toepassing is, aangezien de man de Nederlandse nationaliteit bezit (artikel 10:95 BW). Uit artikel 1:204, eerste lid, aanhef en onder f BW, vloeit voort dat een erkenning nietig is, indien deze is gedaan terwijl het kind reeds twee ouders heeft. De vraag die daarom beantwoord moet worden is, of aannemelijk is dat de vrouw in het buitenland is gehuwd. De rechtbank oordeelt dat dit niet het geval is en fluit de ABS terug. Enerzijds heeft de ABS het vermeende huwelijk van de vrouw onvoldoende onderbouwd. Anderzijds heeft de ABS ondeugdelijk gemotiveerd waarom aan de gelegaliseerde verklaring van de ambassade in Brussel, geen waarde mag worden gehecht. Daar komt bij dat de vrouw in de gemeentelijke basisadministratie reeds als ongehuwd stond geregistreerd, voor de geboorte van de minderjarige. Het vorenstaande brengt, naar het oordeel van de rechtbank, met zich dat niet aannemelijk is geworden dat de vrouw op een zodanige wijze is gehuwd, dat sprake is van een huwelijk in de zin van artikel 10:31 BW. De rechtbank ziet geen beletsel voor de erkenning van de minderjarige door de man en vernietigt het besluit van de ABS.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 24-10-2012

ECLI: ECLI:NL:RBALM:2012:BY1191

Zaaknummer: 128970 FA RK 2012-592

Wetsartikelen: 10:31 BW en 1:204, lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Geen ontzetting van het ouderlijk gezag van een ouder die mogelijk lijdt aan het syndroom van Münchausen by proxy

De Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de raad) verzoekt de moeder te ontzetten van haar gezag over beide kinderen. Ten aanzien van het jongste kind verzoekt de raad eveneens de ondertoezichtstelling uit te spreken en een machtiging uithuisplaatsing te verlenen. De raad stelt dat de moeder misbruik heeft gemaakt van haar ouderlijk gezag, door bij meerdere medische instanties, in strijd met de waarheid, te verklaren dat de vader geen ouderlijk gezag heeft. De raad vermoedt dat sprake is van Pediatric Condition Falsification (hierna: PCF) en dat de moeder lijdt aan het syndroom van Münchausen by proxy. Voorts controleert de moeder de kinderen voortdurend en maakt zij de kinderen emotioneel afhankelijk van haar. Los van de vraag, of de moeder lijdt aan het syndroom van Münchausen by proxy, is de raad van oordeel dat de kinderen in ieder geval ernstig zijn verwaarloosd. Dat de moeder een posttraumatische stressstoornis heeft en kenmerken vertoont van borderline, disculpeert haar niet van haar gedrag, zo stelt de raad, omdat zij een normale intelligentie heeft. De moeder deelt het standpunt van de raad niet en is bereid om door middel van multidisciplinair onderzoek te doen vaststellen of bij haar sprake is van PCF dan wel het syndroom van Münchausen by proxy.

De rechtbank wijst het verzoek van de raad, om de moeder te ontzetten van het gezag over het oudste kind af, omdat het oudste kind gedurende de procedure meerderjarig is geworden en alleen minderjarigen onder ouderlijk gezag staan (artikel 1:245 BW). Ten aanzien van het jongste kind stelt de rechtbank voorop dat een ouder kan worden ontzet van het gezag, indien de rechtbank dit in het belang van het kind noodzakelijk oordeelt, op grond van misbruik van het gezag, of grove verwaarlozing van de verzorging of opvoeding van het kind (artikel 1:269, eerste lid, aanhef en onder a BW). Ontzetting van het ouderlijk gezag draagt een ontarend karakter en is gericht tegen ouders die zich verwijtbaar verkeerd hebben gedragen. Indien de moeder wordt gediagnosticeerd met het syndroom van Münchausen by proxy, leidt dat niet tot een ontzetting van het ouderlijk gezag, omdat dan kan worden gesteld dat de moeder heeft gehandeld op grond van een psychiatrisch syndroom, waarvan de moeder geen verwijt kan worden gemaakt. Indien blijkt dat geen sprake is van PCF, dan wel het syndroom van

Münchausen by proxy, dan dient te worden vastgesteld dat de moeder opzettelijk heeft gehandeld in strijd met de belangen van de minderjarige, door goedwillig aan te sturen op onnodige medische behandelingen van de minderjarige. De rechtbank oordeelt dat op basis van de overige door de raad gestelde feiten en omstandigheden, die overigens summier zijn onderbouwd, niet zonder meer kan worden vastgesteld dat de moeder misbruik heeft gemaakt van het ouderlijk gezag, dan wel dat zij de kinderen ernstig heeft verwaarloosd. De noodzaak van een ontzetting uit het ouderlijk gezag is evenmin gebleken, aangezien de rechtbank de minderjarige onder toezicht zal stellen en een machtiging uithuisplaatsing zal verlenen, waardoor de minderjarige de noodzakelijke hulpverlening geboden krijgt. In een dergelijke situatie heeft een ontzetting, naar het oordeel van de rechtbank, geen toegevoegde waarde. Gezien het vorenstaande wijst de rechtbank het verzoek tot ontzetting van het ouderlijk gezag van de moeder af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-10-2012

ECLI: ECLI:NL:RBUTR:2012:BY1282

Zaaknummer: 329470 / FA RK 12-5271, 329378 / JE RK 12-2298, 329678 / JE RK 12-2358

Wetsartikelen: 1:269, lid 1, onder a BW en 1:245 BW

RECHTSPRAAK

Samenloop onderhoudsverplichting van stiefouder en ouders van kind

Partijen zijn op 28 augustus 1998 met elkaar gehuwd. Uit het huwelijk van partijen is de minderjarige geboren. Bij beschikking van 20 december 2005 heeft de rechtbank onder meer de echtscheiding uitgesproken. Bij die beschikking is voorts bepaald dat de man als bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige € 400 per maand dient te betalen. Ingevolge de wettelijke indexering bedraagt dit bedrag met ingang van 1 januari 2011 € 446,31 per maand en met ingang van 1 januari 2012 € 452,12 per maand. De man heeft in eerste aanleg wijziging van deze beschikking verzocht. Bij de beschikking waarvan beroep heeft de rechtbank, voornoemde beschikking gewijzigd en de door de man te betalen bijdrage met ingang van 14 juli 2011 bepaald op € 439 per maand. De man is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. De man komt, naast de wijze waarop de draagkracht van partijen is vastgesteld op tegen op tegen de verdeling van de draagkracht tussen de man, de vrouw en de echtgenoot van de vrouw, zijnde de stiefvader van de minderjarige. De man stelt dat zijn draagkracht ontoereikend is om de vastgestelde bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding ad

€ 439 per maand te voldoen. Daarnaast de man is van mening dat verdeling van de draagkracht over partijen en de stiefvader ertoe leidt dat de man slechts met een bedrag van € 147,51 per maand hoeft bij te dragen. De man vindt het onredelijk dat hij 70% van de kosten voor zijn rekening dient te nemen en de vrouw en de stiefvader tezamen 30% van deze kosten. Er is weliswaar een nauwere verwantschap tussen de man en de minderjarige dan tussen de stiefvader en minderjarige, doch gezien het feit dat de stiefvader een zeer prominente rol speelt in het leven van het kind en zich als zodanig opstelt, is de man van mening dat de omstandigheden van het geval in casu met zich brengen dat de onderlinge rangorde van de onderhoudsplichtigen gelijk is. De man is dan ook van mening dat de totale behoefte van het kind naar rato van draagkracht tussen hem, de vrouw en de stiefouder dient te worden verdeeld. De vrouw deelt het standpunt van de man niet.

Alvorens in te gaan op de draagkracht van partijen, is het hof ingegaan op de wijze waarop de rechtbank de kosten van de minderjarige heeft verdeeld over partijen en de stiefvader.

Het hof neemt als uitgangspunt dat in beginsel in de behoefte van kinderen voorzien dient te worden door alle onderhoudsplichtigen samen. De stiefvader op grond van artikel 1:395 BW een wettelijke onderhoudsplicht heeft ten opzichte van de minderjarige, nu deze tot zijn gezin behoort. Wanneer de onderhoudsverplichting van de stiefouder samenvalt met die van de ouders van het kind, zoals in het onderhavige geval, zijn hun verplichtingen ter zake van het onderhoud in beginsel van gelijke rang (vgl. HR 11 november 1994, NJ 1995, 129). Indien de draagkracht van zowel de ouder(s) als de stiefouder het betalen van een bijdrage toelaat, dient vervolgens bij het vaststellen van de omvang van de bijdrage, behalve met ieders draagkracht, ook rekening te worden gehouden met de bijzondere omstandigheden van het geval, waarbij als belangrijke factoren in het bijzonder hebben te gelden het gegeven dat tussen de ouder en het kind in het algemeen een nauwere verwantschap bestaat dan tussen de stiefouder en het kind, de draagkracht van de ouder(s) en de stiefouder en de feitelijke verhouding van elk van de onderhoudsplichtigen tot het kind. Over het algemeen wordt daarbij met name gelet op de bijzondere verhouding waarin de ouder en stiefouder tot het kind staan. Het hof is van oordeel dat in dit geval een verdeling van 50% voor de man en 50% voor de vrouw en stiefvader tezamen recht doet aan de onderlinge verhoudingen. Daarbij is rekening gehouden met het feit dat de man een grote rol speelt in het leven van de minderjarige mede gelet ook op de ruime zorg- en contactregeling die hij met de minderjarige heeft en de tijd die hij daardoor met de minderjarige doorbrengt. Aan de zijde van de stiefvader is rekening gehouden met het gegeven dat de stiefvader en het kind sinds 2008 in gezinsverband samenleven, dat hij voetbalcoach is van de minderjarige en mede gelet op het voorgaande, eveneens veel tijd met het kind doorbrengt. Na een beoordeling van de draagkracht van partijen vernietigt het hof de bestreden beschikking voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen en stelt vast dat de man 50 % van de totale behoefte van de minderjarige voor zijn rekening dient te nemen en de vrouw en de stiefvader tezamen eveneens 50%.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-10-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2012:BY1150

Zaaknummer: HV 200.104.253

Wetsartikelen: 1:395 BW

RECHTSPRAAK

Voor de vaststelling van behoefte van de vrouw wordt afgeweken van de hofnorm, nu man de huwelijksgelateerde behoefte bestrijdt. Vrouw dient concreet aan te tonen wat haar behoefte is

In deze zaak is in geschil de door de man te betalen uitkering tot levensonderhoud van de vrouw en de verdeling van de huwelijksgemeenschap. In deze samenvatting zal slechts worden ingegaan op de partneralimentatie en specifiek op behoefte van de vrouw.

In eerste aanleg heeft de rechtbank het verzoek van de vrouw tot vaststelling van partneralimentatie afgewezen. De vrouw verzoekt in hoger beroep de bestreden beschikking te vernietigen, en opnieuw rechtdoende te bepalen dat de man aan de vrouw dient te voldoen een bedrag ad € 2.250 per maand als bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud, althans een zodanige bedrag als het hof in goede justitie zal vermenen te behoren. De vrouw stelt dat haar behoefte aan de hand van de zogenaamde hofnorm, inhoudende dat de huwelijksgelateerde behoefte van de alimentatiegerechtigde gelijkgesteld wordt aan 60% van het netto gezinsinkomen ten tijde van het uiteengaan, moet worden vastgesteld. Dit gezien de lengte van en de welstand tijdens het huwelijk van partijen. De man bestrijdt het beroep van de vrouw.

Volgens de man dient niet te worden uitgegaan van de hofnorm, maar is het aan de vrouw om concreet aan te tonen wat haar behoefte is. De man stelt dat de vrouw in staat moet worden geacht ten minste het minimumloon te verdienen. Partijen wonen sinds eind 2008 gescheiden van elkaar, zodat de vrouw ruimschoots de gelegenheid heeft gehad om een fulltimebaan te vinden. Dat dit niet is gelukt, dient voor rekening van de vrouw te komen. Voor zover de man bekend, zijn er geen belemmeringen voor de vrouw om fulltime te werken. Het hof stelt dat, nu door de man de huwelijksgelateerde behoefte van de vrouw is bestreden, het op de weg van de vrouw had gelegen haar behoefte in hoger beroep nader te specificeren en met verificatoire bescheiden te onderbouwen. Immers, de behoefte aan partneralimentatie dient in redelijkheid te worden bepaald met inachtneming van alle door partijen aangevoerde relevante omstandigheden, waarbij zoveel mogelijk rekening dient te worden gehouden met concrete gegevens betreffende de reële of met een zekere mate van waarschijnlijkheid te

verwachten kosten van levensonderhoud. Nu de vrouw haar behoefte niet, dan wel onvoldoende heeft onderbouwd, bepaalt het hof de behoefte op een bedrag gelijk aan de bijstandsnorm voor een alleenstaande, ofwel € 935 per maand. Ten aanzien van de behoefte van de vrouw stelt het hof dat partijen feitelijk reeds drie- dan wel viereneenhalf jaar uit elkaar, in welke periode de vrouw haar baan had kunnen uitbreiden, dan wel ander werk had kunnen zoeken. Medische beletselen als gevolg van een ongeval in 2010 zijn niet aangetoond door bijvoorbeeld een medische verklaring. Voor zover de vrouw niet langdurig meer kan lopen en staan, had zij passende arbeid kunnen zoeken, nu zij over een ruime arbeidservaring beschikt. Gelet op voormelde omstandigheden komt het hof tot het oordeel dat de vrouw door het verrichten van arbeid in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Het hof gaat er vanuit dat de vrouw geen behoefte heeft aan een aanvullende bijdrage in haar levensonderhoud van de man. Het hof bekrachtigt - zij het onder aanvulling van gronden - de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-07-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2012:BY0247

Zaaknummer: 200.090.370/01 en 200/090.380/01

RECHTSPRAAK

Verzoek tot wijziging hoofdverblijfplaats van de minderjarigen afgewezen. Belang van de minderjarigen brengt met zich mee dat er geen verandering komt in de huidige situatie

Bij de beschikking waarvan beroep heeft de rechtbank de verzoeken van de moeder tot wijziging van de hoofdverblijfplaats van de minderjarigen en tot wijziging van de zorgregeling afgewezen. De moeder verzoekt in hoger beroep de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat de minderjarigen hun hoofdverblijfplaats bij haar zullen hebben en dat tussen de vader en de minderjarigen een zorgregeling zal bestaan. De moeder legt aan haar verzoek ten grondslag dat het wegens de werkzaamheden van haar nieuwe partner in plaats B niet mogelijk is om als gezin te functioneren in de buurt van de huidige woonplaats A. In de omgeving van de huidige woonplaats is geen voltijds werk als tennisleraar voor haar partner te vinden en ook de mogelijkheden van ander werk zijn zeer beperkt. Gezien de afstand tussen plaats B en plaats A is dagelijks heen en weer rijden onhaalbaar. Door de huidige zorgregeling verkeert zij in de onmogelijkheid een normaal en volledig gezinsleven te hebben met haar partner en ontbeert haar partner de mogelijkheid gedurende een substantieel deel van de week een gezinsleven te hebben met hun zoontje, hetgeen in strijd kan worden geacht met artikel 9 IVRK, aldus de moeder. Volgens de moeder is het laten voortduren van de huidige zorgregeling niet in het belang van de kinderen, mede gelet op de spanningen die de huidige situatie tussen de moeder en de vader met zich brengt. De moeder heeft een deeltijdbaan in plaats B gevonden en zij en haar partner hebben daar een woning gekocht. De moeder acht een co-ouderschap niet meer mogelijk gelet op het grote wantrouwen en de strijd tussen de partijen. De vader betwist hetgeen de moeder stelt en is van mening dat het beroep op artikel 9 IVRK dient te worden gepasseerd. De vader is van mening dat hij ook recht heeft op een gezinsleven met zijn eigen kinderen, zijn nieuwe partner en haar kinderen. De vader stelt dat het sociale leven van de minderjarigen en de sportactiviteiten zich in zijn geheel in plaats A afspelen en dat hij om die reden van mening is dat de huidige situatie in het belang van de minderjarigen in stand gehouden dient te blijven, met een ruime zorgregeling voor moeder. Het hof stelt dat het belang van de minderjarigen met zich brengt dat er geen verandering komt in de situatie zoals die thans is. Het hof neemt daarbij in aanmerking dat de minderjarigen thans op een leeftijd zijn waarop het sociale leven, inclusief de

sportactiviteiten, dat zij in plaats A hebben opgebouwd een belangrijke en steeds belangrijker rol in hun leven en in hun ontwikkeling speelt. Het feit dat de moeder een deeltijdbaan heeft in plaats B en zij daar met haar nieuwe partner een huis heeft gekocht, doet daar niets aan af. Partijen dienen zich naar het oordeel van het hof, samen in te zetten om, tot een voor eenieder aanvaardbare oplossing van de problemen te komen, en acht de mogelijkheden daartoe nog niet uitgeput. Het hof bekrachtigt de beschikking waarvan beroep. Opvallend in deze uitspraak is dat, hoewel de moeder art 9 IVRK aan haar verzoek ten grondslag legt, en de vader dit gemotiveerd betwist, het hof, zonder verder op artikel 9 IVRK in te gaan, tot deze beslissing komt. Het had toch in het minst de weg van het hof gelegen om art. 9 IVRK in de overwegingen te betrekken.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-03-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2012:BX9525

Zaaknummer: 200.097.405./01

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming voor verhuizing met minderjarige naar Australië

In deze zaak heeft het hof zich gebogen over een geschil inzake de verkrijging van vervangende toestemming voor verhuizing van de moeder met de minderjarige naar Brisbane, Australië. Nadat de rechtbank haar verzoek heeft afgewezen verzoekt de moeder in hoger beroep de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat de moeder toestemming wordt verleend om met de minderjarige naar Brisbane, Australië te verhuizen, alsmede te bepalen dat de vader het Australische paspoort voor de minderjarige aan de moeder dient te retourneren en dat het getekende ouderschapsplan integraal deel uit maakt van de te wijzen beschikking. De vader bestrijdt het beroep van de moeder en stelt dat het belang van de minderjarige zich verzet tegen een verhuizing naar Australië. De minderjarige heeft zijn hoofdverblijfplaats bij de moeder in Nederland. Ingevolge artikel 1:253a BW kunnen in geval van gezamenlijke uitoefening van het gezag geschillen hieromtrent op verzoek van de ouders of van een van hen aan de rechtbank worden voorgelegd. De rechter neemt een zodanige beslissing als hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt. Bij de beoordeling dient de rechter de belangen van alle betrokkenen tegen elkaar af te wegen. Het belang van het kind staat daarbij voorop, maar dat neemt niet weg dat, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, andere belangen zwaarder kunnen wegen. Het hof dient derhalve het belang van de minderjarige in acht te nemen en voorts daarbij enerzijds het belang van de moeder om met de minderjarige naar Australië te verhuizen te betrekken en aldaar een nieuw bestaan op te bouwen en anderzijds het belang van de vader en de minderjarige om regelmatig omgang met elkaar te hebben en het belang van de vader dat hij serieus wordt genomen in zijn hoedanigheid als ouder met gezag, die niet onverhoeds mag worden geconfronteerd met een inbreuk op zijn gezagsrecht door de moeder. Het hof neemt als uitgangspunt dat het de ouder bij wie het kind zijn hoofdverblijfplaats heeft, in beginsel is toegestaan om met het kind te verhuizen. Dit kan echter anders liggen in geval van emigratie, omdat dit ingrijpende gevolgen kan hebben voor het contact tussen het kind en de ouder bij wie het kind niet zijn hoofdverblijfplaats heeft. Ook neemt het hof als uitgangspunt is dat het kind recht heeft op een gelijkwaardige opvoeding door beide ouders, en daarnaast recht heeft op en belang heeft bij omgang met zijn ouders. Het hof betreft bij de beoordeling van de betrokken belangen het

feit dat de moeder als gevolg van sterke gevoelens van heimwee in Nederland zeer ongelukkig is, wat een uitwerking heeft op haar fysieke en emotionele gesteldheid. Ook het feit dat de moeder voldoende blijk heeft gegeven van een goede voorbereiding op een eventueel vertrek met de minderjarige naar Australië en zij moeite heeft gedaan om de gevolgen van die verhuizing voor de minderjarige ook in relatie tot de vader, te verzachten laat het hof meewegen als ook de omstandigheid dat in Australië een woning beschikbaar is en de minderjarige is ingeschreven op een school, opvang voor hem geregeld is en hij Nederlandse les kan volgen. Tevens acht het hof een verklaring van de werkgever van de moeder in Australië aangaande haar dienstverband en het salaris dat zij bij terugkeer in Australië zal genieten bij deze afweging van belang. De moeder beschikt in Australië, anders dan in Nederland, over een sociaal netwerk, waarop zij een beroep kan doen. Het hof acht het voorts aannemelijk dat, gelet op de leeftijd van de minderjarige en het feit dat hij Engels spreekt, de minderjarige zich gemakkelijk zal aanpassen aan de nieuwe leefomgeving in Australië, waar hij de eerste jaren van zijn leven heeft gewoond. Ten aanzien van het contact tussen de minderjarige en de vader zijn partijen een omgangsregeling in de zogenoemde 'two-party agreement' overeengekomen, waarmee het contact en de positie van de vader in het leven van de minderjarige voldoende wordt gewaarborgd. Het hof gaat ervan uit dat de moeder in het belang van de minderjarige het contact tussen de minderjarige en de vader in de toekomst zal blijven stimuleren. Het hof acht partijen in staat om in dit verband goede afspraken te maken.

In afwijking van het uitgangspunt dat de minderjarige recht heeft op een gelijkwaardige opvoeding door beide ouders acht het hof van oordeel het in strijd is met het belang van de minderjarige om met of zonder zijn moeder in Nederland te blijven. De moeder voelt zich immers zeer ongelukkig in Nederland, hetgeen - indien de moeder in Nederland zou blijven - zijn weerslag heeft op het welzijn van de minderjarige, die gezien zijn nog zeer jonge leeftijd volledig afhankelijk is van de moeder, zijn primaire opvoeder. Dat de moeder zonder de minderjarige naar Australië zou vertrekken, acht het hof eveneens in strijd met de zwaarwegende belangen van de minderjarige omdat de hechting aan deze primaire opvoeder dan wordt verbroken. Na al deze belangen tegen elkaar te hebben gewogen is het hof uiteindelijk tot het oordeel gekomen dat het verlenen van vervangende toestemming aan de moeder om met de minderjarige naar Australië te verhuizen de minst slechte oplossing vormt. Het hof vernietigt de bestreden beschikking en verleent vervangende toestemming aan de moeder om met de minderjarige naar Australië te verhuizen en bepaalt dat de vader het Australische paspoort voor de minderjarige aan de moeder dient te retourneren.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: